

There never was a woman like...

(Record de pel·lícules llegides)

Els meus antics records cinematogràfics són la Sala Dawson, el cinema del meu barri, el Camp Rodó, just darrera de la parròquia, i la revista *Junior Films*, una publicació cinematogràfica adreçada a un públic juvenil editada —no record si a Madrid o Barcelona, o a on—, cap allà els anys quaranta, que arribaren a les meves mans de les de mon pare, que m'havia estat col·leccionista i, em sembla, fins i tot col·laborador esporàdic.

Junior Films, que va tenir d'altra banda una vida més aviat curta, acostumava a incloure notícies del món del cinema, tant de l'espanyol com dels de fora, especialment el nord-americà i els que es feia als països llatinoamericans... A les seves pàgines tenia notícia jo, per tant, de les xafarderies dels actors i actrius, quan ja no eren xafarderies sinó història, fet i fet vint anys després. Però si record aquesta revista és, sobretot, perquè a cada número publicava el guió d'una pel·lícula, il·lustrada com si fos un còmic. D'aquesta manera jo, un bergantell de potser deu o dotze anys, vaig «veure» nombrosos films, aleshores ja clàssics alguns d'ells; i així, molt abans d'accedir amb plenitud a la televisió i, per suposat, al mercat del vídeo, ja havia conegut alguns noms mítics de la cinematografia, especialment de la factoria de Hollywood.

M'ha resultat divertit, després, al llarg dels anys, veure realment per primer cop, algunes pel·lícules que, essent per a mi estrenes, ja me sonaven, me les sabia... Tinc gravat a la retina de la memòria les imatges en blanc i negre de *The Best Years of Our Lives* (William Wyler, 1946); em varen quedar gravats, especialment, l'enfrontament de



FOTOGRAMA DE *THE BEST YEARS OF OUR LIVES*.

caràcters femenins que protagonitzaven Virginia Mayo i Teresa Wright, i el nom de Homer Parrish, el personatge del mariner que havia perdut els dos braços en un bombardeig, interpretat per un excel·lent secundari, Harold Russell, de qui mai no he tornat a tenir notícies.

Va esser llegint-ne les aventures que vaig conèixer l'Alan Ladd de *This gun for hire* o *The Blue Dahlia*, sempre en companyia d'una Veronica Lake que va esser durant molt temps el meu particular mite eròtic, potser el primer de tants. I, molt abans de veure'n cap pel·lícula, ja m'eren familiars els noms de William Bendix, de Danny Kaye, de Bob Hope, de Peter Lorre i Sidney Greenstreet —meravellosa parella de «dolents», de Ida Lupino i Lizabeth Scott, «vamps» com ja no n'hi ha... Fou aleshores, supòs, quan es va començar a congruiar el meu convenciment —que avui encara mantinc— que el millor cinema, el que a mi més m'agrada, és el dels anys quaranta i cinquanta i, sobretot, el nord-americà. Les excepcions, les admetré totes.

Gilda no la vaig conèixer a *Junior Films*. Fou altre cop mon pare qui me'n donà referències, tot explicant-me com va viure ell, de joventut, l'estrena del film de Charles Vidor, i com va impressionar en aquells moments Rita Hayworth (*Put the Blame on Mame* i *Amado mio* formen part de la memòria col·lectiva dels qui aleshores eren joves) i, així mateix, la galtada que li estampa Johnny Farrell/Glenn Ford, cosa inhabitual en aquell temps.

Avui, costa de trobar coses així.

JOSEP J. ROSSELLÓ